

MIROSLAV MACEK

37°C

*Dystopická
vize světa
absolutní
kontroly*

xyz

37 stupňů Celsia

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

xyz

Miroslav Macek / Filip Franke

37 stupňů Celsia – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MIROSLAV MACEK

35°C

*Dystopická
vize světa
absolutní
kontroly*

xyz

Děsí vás dystopické vize vaší přeplněné knihovny?
Až se rozhodnete jí ulehčit, využijte k tomu utopicky
rychlý portál **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem
smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám
ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si
vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio
částku o 20 %.

© Miroslav Macek, 2024

Illustrations © Michael Michajlov, 2024

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7683-647-1

ISBN e-knihy 978-80-7683-650-1 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7683-654-9 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7683-655-6 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

Kdo dal ti, lásko, tolik sil,
že všechny ovládá tvá moc?
Byť člověk mladý, starý byl,
kam obrátit se o pomoc?

Walther von der Vogelweide

Freytag se probudil s nejasným pocitem, že není zcela zdrav. Zdálo se mu, jak se to v posledních dnech stávalo častěji a častěji, o prababičce. Byla sice již delší čas po smrti, dožila se však velmi vysokého věku, takže nejen pamatovala dobu dávno minulou, ale s potěšením mu o ní během celého jeho dětství vyprávěla. A právě vzpomínky na její vyprávění, které se mu z neznámých důvodů v posledních dnech živě promítaly do snů, v něm vyvolávaly neklid a zvláštní pocit viny.

Pohled na strop nad jeho postelí jej však ihned uklidnil, neboť všechny promítané ukazatele jeho životních funkcí svítily zeleně. Stále si nemohl zvyknout na ten nový služební byt, ačkoliv byl větší, než obývali s Joannou předtím; chyběl mu jeho malý pokojík, kam se uchyloval se svým sněním, a také maličká terasa s umělým

mi květinami. Pomalu vstal a vešel do trubicové kóje, kde jej ihned obejmuly stovky téměř neviditelných praménků vody s dezinfekcí vonící toho dne po eukalyptu. Což mu ihned připomnělo, že je pondělí. Záhy jej již ovíval stejně provoněný teplý vzduch a ze stěny kóje se vysunula zásuvka s komínkem jeho pondělního obléčení.

Nasoukal se do stejnokroje Thermopolu s velkým W na hrudi a na zádech, které symbolizovalo ideového předchůdce úřadu, německého internistu a psychiatra, profesora Carla Reinholda Augusta Wunderlicha, díky jehož úctyhodné průkopnické práci byla stanovena normální, zdravá teplota lidského těla na 37 stupňů Celsia. Jeho socha v nadživotní velikosti stála ve vstupní hale budovy Thermopolu a každého 4. srpna, v den výročí jeho narození, se u ní dekorovali nejlepší pracovníci záslužnými medailemi, a těm nejlepším byl navíc zvýšen jejich sociální kredit.

Freytag samozřejmě z příruček a různých školení věděl, že dříve lidé trpěli velkým množstvím chronických infekcí, které zvyšovaly tělesnou teplotu, takže Wunderlichem vypočítaná průměrná teplota byla 37,16 stupňů. Všechny se nakonec naštěstí podařilo vymýtit, což spolu s teplem v domovech a výživnou stravou způsobilo, že průměrná teplota lidí klesla na 36,4 stupně. Jenže Politbyro správně usoudilo, že žádný symbol nesmí být složitý, a tak použilo ten ze starodávných termometrů, na nichž byla číslovka 37 červená – jednoduchý, jasný, varovný symbol nemoci.

Jeho žena již seděla u snídaně v malé jídelně a švitořivě vypravovala přibližně stejně staré blondýnce o svém posledním dobrodružném výletu do nového Zábavního centra na okraji Megapolis, zatímco postarší pár, sedící naproti nim, jí napjatě naslouchal a přitom se občas napil z některého z řady barevných kelímků před sebou, aby si poté mezi sebou pochvalovali právě ochutnávaný obsah. Freytag si uvědomil, že její „soustolovníci“, jak zněl slangový výraz těchto replikantů, jsou naprogramováni tak, aby ponechávali Joanně co největší prostor k vyprávění, a přitom jí nenásilně doporučovali, co si má v příštích dnech objednávat, a to nikoliv jen k snídani.

Proč si Joanna vybrala z nabídky Netdreamu zrovna výlet do Zábavního centra s různými divadly, virtuálními výlety do vesmíru i pod mořskou hladinu a dalšími a dalšími desítkami atrakcí, mu nebylo jasné, protože měla téměř panickou hrůzu ze všeho, co zavánělo byt' sebenepatrnějším reálným nebezpečím, ale pak si uvědomil, že jde možná právě o kompenzaci jejího dokonale sterilního života.

Náhle mu na mysli vytanula slova, která mu prababička pravila ve snu:

„Synku, pamatuj si, že nic není pro člověka zhoubnější než vyse-dávání u telestěny. Je totiž více než jisté, že se ti spolu s libostí skrytě vplíží do mysli i různé lži a nepravosti.“

Což stejně, ne-li více platí pro virtuální atrakce a hovory se soustolovníky, pomyslel si, ale ihned se snažil ten reakcionářský názor co nejrychleji vypudit z hlavy.

Přistoupil tedy k jídelnímu pultíku GGG (součástí Thermo-
polu bylo i oddělení Great Green Government, dodávající všem
zaměstnancům rostlinnou stravu z vlastních skleníků, plantáží
a továren), který mu strohým hlasem odrecitoval dnešní nabíd-
ku snídaně. Vzhledem k jejich vyššímu společenskému statusu
sestávala z více možností; nakonec se rozhodl pro tuňáka z hra-
chového proteinu, ne snad proto, že by na něj měl chuť, ale aby
nemusel dál poslouchat chvalozpěvy na zdravé složení dalších
nabízených produktů linoucí se z pultíku. Teprve když před ním
přistál světlezelený kelímek se třemi G, uvědomil si, že stejná
slova chvály na tento produkt slyšel před chvílí pronášet kohosi
z manželského páru v jídelně.

Odkudsi z hloubi paměti se mu náhle vynořila vzpomínka na
prababiččino vyprávění o tom, jak jako malé děvče chodila kaž-
dou neděli kolem poledne s rodiči do zvláštních zařízení, která
nazývala *restaurence*, v nichž si člověk mohl vybrat k jídlu a pití ze
spousty různých věcí. Byla ovšem už tehdy hodně stará a mno-
hé z toho, co mu vyprávěla, mohly být jen fantasmagorie starého
člověka.

V každém případě raději tu vzpomínku ihned potlačil, neboť
dobře věděl, že emoční napětí zvyšuje tělesnou teplotu a tonus
svalů, což by mohly všudypřítomné kamery a senzory zazname-
nat.

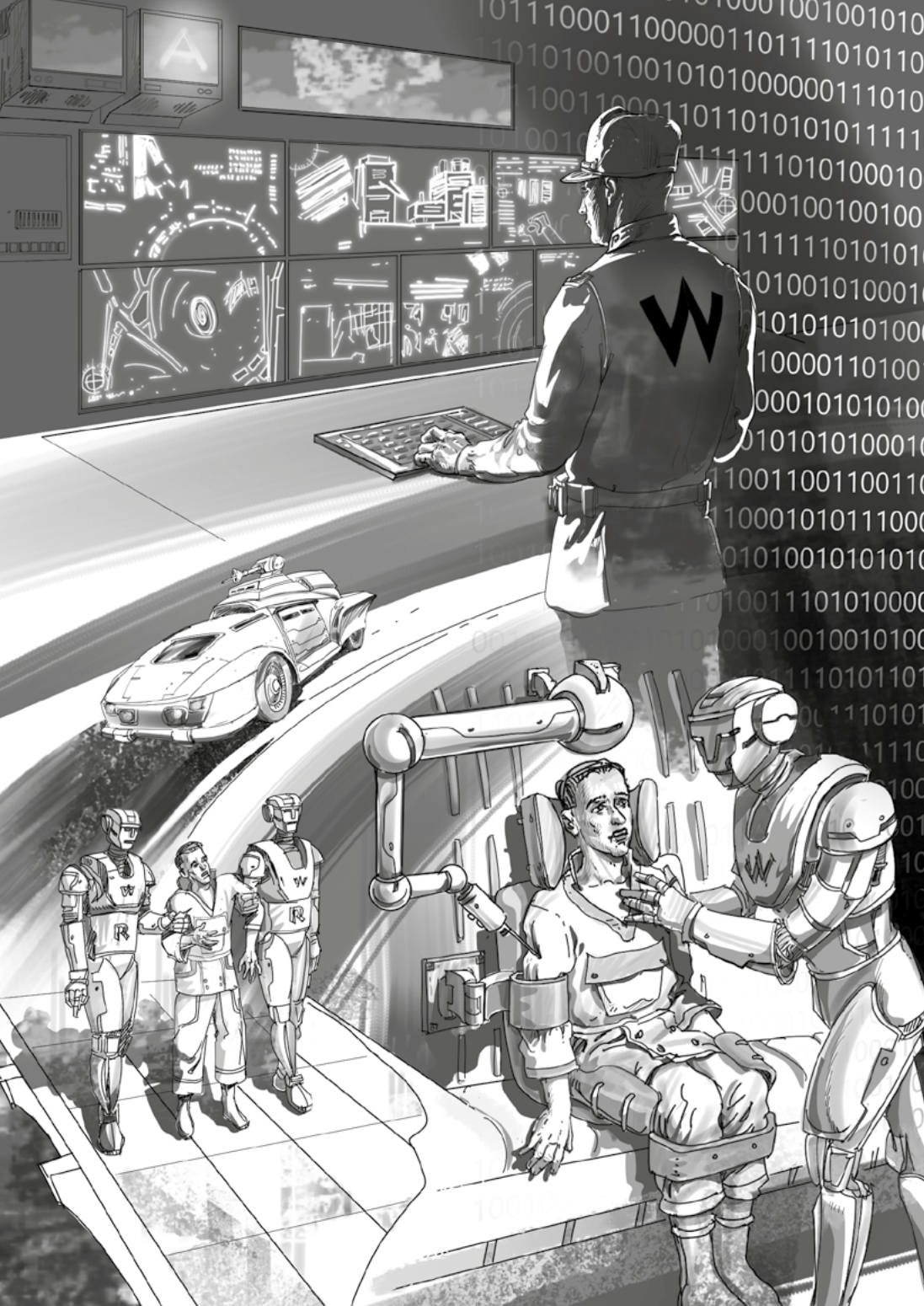
Rychle do sebe vpravil teplou hustou tekutinu a šel se rozlou-
čit s Joannou. Ta zrovna líčila soustolovníkům další ze svých virtu-
álních zážitků ze Zábavního centra.

„Koupila jsem si, ani pořádně nevím proč, vstupenku do Kynária. Asi mě zaujal ten název, ale hlavně seděl nad vchodem malý pes, který na mne neustále pošťkával a zvláště kňučel, až mi ho přišlo trochu líto. Úplně mi připomněl jednoho psa, kterého jsem viděla jako dítě v jednom seriálu, jak jej ta paní, myslím, že se jmenovala Xenia, darovala na vědecké účely, protože to byl jeden z posledních živých psů, a zachránila tak celé město od jakési epidemie. Uvnitř jsem si mohla vybrat asi ze stovky psů různých barev a velikostí a programátor se mě zeptal, co s ním chci dělat, ale já mu řekla, že to nechám na něm. A představte si, vybral mi úplně stejného psa, který byl nad vchodem, a on na mě vyplazoval jazyk a motal se mi kolem nohou, a dokonce mi olízl ruku. Hrozně jsem se lekla, ale programátor mě ujistil, že všichni replikovaní psi jsou dokonale sterilní a zcela bezpeční, takže nemusím mít žádnou obavu. Ale ten nepříjemný pocit jsem měla stále, a tak jsem si s ním ještě chvilku opatrně hrála, ale pak mě to přestalo bavit. Co si taky s takovým hloupým psem půl hodiny počít?“

Freytagovi opět nečekaně vyvstalo na mysli prababiččino vyprávění o tom, jakého měla v mládí psíka a jaká alotria spolu vyváděli, ale ihned tu vzpomínku potlačil, zamával Joanně na rozloučenou a vyšel z bytu.

Marně přitom přemýšlel, proč se mu tak najednou vracejí na mysl různá babiččina vyprávění a vzpomínky na dobu, kdy s ním jako dítě trávil téměř veškerý volný čas.

Rychle za sebou zavřel dveře a vydal se do práce.

Ihned po nástupu do Thermopolu prošel speciálním školením, během něhož se dozvěděl vše o hlavních zásadách své práce. Vycházely ze staré antické myšlenky, že zdravý způsob života zahrnuje dvě roviny, a to žít moudře a dobře, což vyjadřoval výraz *sothein*, v nejobecnějším slova smyslu *uzdravovat*. Nešlo totiž jen o to, zachránit člověka, který byl z jakéhokoliv důvodu v nebezpečí života, či uzdravit člověka nemocného, ale pomáhat lidem, aby byli po tělesné, duševní i duchovní stránce zdraví a tvořili tak dohromady spořádanou a spokojenou společnost.

Vzhledem k tomu, že v toku času ochrana před infekcemi, úrazy a různými biochemickými nerovnováhami, které mohly člověka postihnout, dosáhla mimořádného pokroku, Politbyro moudře rozhodlo, že je zapotřebí klást hlavní důraz na hledání příčin onemocnění v oblasti společenské, kulturní a spirituální a následně preventivně potlačovat veškeré nepříznivé vlivy, které by mohly onemocnění způsobovat.

Postupně tedy přibýlo k vyžadované dokonalé hygieně a dezinfekci různé očkování a povinný příjem nutričně vyvážené stravy a stejně tak došlo k nahrazení práce, při níž mohlo docházet k úrazům a opotřebování organismu, inteligentními stroji a replikanty. Také tradiční sporty byly postupně nahrazeny sporty virtuálními. Jediným problémem tedy zůstaly příčiny nemoci v třetí oblasti.

Nejprve se tedy začaly v médiích a na sítích potlačovat jakékoliv zprávy o nemocech a úmrtích a v toku času se zcela pochoptelně přistoupilo též k postupnému předělávání knih, obrazů,

soch, filmů a dalších artefaktů tak, aby vyhovovaly nové doktríně. U kterých to nebylo možné, byly bez náhrady zlikvidovány.

Zpočátku takový postup narážel na odpor reakcionářů, ale ten byl záhy zlomen rychlým zavedením sociálních kreditů namísto oběživa a bezhotovostních peněz, takže jejich sociální a ekonomický propad většinu z nich rychle donutil chovat se řádně a jednat pro blaho celku. Zatvrzelí jedinci – u většiny z nich byla záhy diagnostikována nějaká duševní porucha – skončili buď v psychiatrických léčebnách Thermopolu, nebo byli vyexpedováni do Převýchovných táborů, a protože bylo pod hrozbou ztráty značné části sociálního kreditu zakázáno o nich mluvit a média o nich pochopitelně také mlčela, velice rychle se na ně zapomnělo.

Stále se však vyskytovali noví a noví jedinci, a to buď ze starých reakcionářských rodin, nebo dokonce i mezi mladými lidmi vyrostlými a vychovanými již v nové zdravé společnosti, kteří se z nepochopitelných důvodů dožadovali pofidérní svobody žít si nezdravě po svém, aniž by brali ohled na zájmy celé společnosti.

Úkolem Thermopolu bylo takové lidi za pomoci vyspělé techniky nacházet, posílat na převýchovu a chránit tak veřejné zdraví a společenskou soudržnost.

Vedle toho existoval ještě program Santé, průběžně hlídající zdravotní stav obyvatel Megapolis. Pokud některý ze všudypřítomných kontrolních senzorů nahlásil cokoliv, co se vymykalo stanovené normě, Centrální inteligence na základě analýzy dat